

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (odcinek 41) — Żadnego chlubienia się sobą

Poniższy tekst jest przesłaniem z Corner Fringe Ministries, które wygłosił Daniel Joseph.
27 marca 2024

Tłumaczenie PL: Gorzowskie Centrum Biblijne

17 listopada 2025

*Części tego dokumentu zostały zredagowane na podstawie nagrania wideo, aby lepiej przedstawić spójny, pisemny materiał. Dołożono starań, aby zachować oryginalny kontekst, jednak dokument nie jest zapisem słowo w słowo. **Werset biblijny BP oznaczono czerwonym kolorem, a inne cytaty – niebieskim.** Dlatego zaleca się druk w kolorze. Słowa hebrajskie są zazwyczaj podane wraz z transliteracją w języku polskim. W większości przypadków hebrajski należy czytać od prawej do lewej.*

Witamy wszystkich w 41. odcinku naszej serii „**Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo**”.

Będziemy dalej odkrywać kolejne warstwy nauczania apostoła Pawła zawartego w Liście do Rzymian, ponieważ ten list pozwala nam połączyć wiele wątków i dostrzec głębokie duchowe powiązania. Dziś rozpoczniemy od Rzymian 3:23, jednego z najbardziej znanych wersetów całego listu.

Rzymian 3:23 — Paweł powiedział: „**Wszyscy zgrzeszyli i utracili chwałę Boga**”.

Paweł stwierdza, że ludzkość ma poważny problem, ponieważ każdy człowiek upadł — nikt nie dorasta do chwały Boga. Każdy człowiek zawiódł w doskonałym posłuszeństwie i sprawiedliwości, a więc mamy problem. Ale Paweł zaraz przedstawia nadzieję.

Rzymian 3:24 — **Darmo natomiast dostąpili usprawiedliwienia dzięki Jego darowi, dzięki odkupieniu dokonanemu przez Chrystusa Jezusa.**

To właśnie jest nasza nadzieja. Zostaliśmy usprawiedliwieni przez Jezusa. Bóg tak umiłował świat, że posłał swojego Syna.

W Liście do Rzymian, w zaledwie kilku wersetach od siebie, apostoł Paweł wyraża prawdę o usprawiedliwieniu na różne sposoby. W Rzymian 3:24 mówi: „Człowiek zostaje usprawiedliwiony przez łaskę.” W Rzymian 5:1 czytamy: „Zostaliśmy usprawiedliwieni przez wiarę.” A w Rzymian 5:9: „Zostaliśmy usprawiedliwieni przez Jego krew.”

Zatem jesteśmy usprawiedliwieni przez łaskę, przez wiarę i przez Jego krew. Nie chodzi o pytanie: „która z tych rzeczy jest prawdziwa?”, bo wszystkie są prawdziwe. Wszystkie odnoszą się do Jezusa. To On jest łaską udzieloną przez Boga. To przez Jego krew i przez wiarę w Niego zostajemy usprawiedliwieni.

Sprawa staje się jeszcze ciekawsza, ponieważ w Rzymian 2:13 Paweł powiedział: „Usprawiedliwieni będą tylko ci, którzy wypełniają Prawo.” Czy więc w ramach jednego listu Pawła mamy sprzeczność? Nie. Chodzi o zrozumienie struktury wiary. Wszystkie te elementy — łaska, wiara, krew, posłuszeństwo — wspólnie pokazują, w jaki sposób człowiek zostaje usprawiedliwiony. Im głębiej w to wejdziemy, tym jaśniej to zobaczymy.

Kontynuujmy więc lekturę tego listu:

Rzymian 3:25 — Jego to Bóg ustanowił ofiarą przebłagalną przez wiarę i przelanie Jego krwi, chcąc okazać w ten sposób swoją sprawiedliwość, dzięki której odpuszcza dawniej popełnione grzechy. (26) Sprawiała to cierpliwość Boga, który chce okazać swoją sprawiedliwość w obecnym czasie i jako sprawiedliwy udziela usprawiedliwienia każdemu, kto przyjmuje wiarę w Jezusa.

Rzymian 3:27 — Gdzież więc powód do chętności? - Wykluczony. Jakim prawem? Prawem domagającym się uczynków? - Nie! Prawem wiary.

Paweł pokazuje tu, że człowiek nie ma żadnego powodu do chlubienia się samym sobą. Nie może powiedzieć: „**Zasłużyłem na zbawienie, bo jestem sprawiedliwy.**” Bo to nie uczynki, lecz wiara w Jezusa prowadzi do usprawiedliwienia. Wiara, która działa przez miłość i znajduje swoje wypełnienie w posłuszeństwie wobec Boga — to jest struktura wiary, o której Paweł tak głęboko naucza. Innymi słowy, Paweł zasadniczo powiedział, że człowiek nie ma żadnej możliwości, by chlubić się przed Bogiem swoimi własnymi wysiłkami w wypełnianiu Prawa. Nie może powiedzieć: „Boże, naprawdę na to zasługuję. Widziałeś wszystko, co zrobiłem. Widziałeś, jak niezwykle posłuszny byłem. Naprawdę zasługuję na Królestwo Boże.”

Ponieważ człowiek zawiódł, nikt nie może stanąć przed doskonale świętym i potężnym Bogiem i twierdzić, że na coś zasłużył. Jak mówi **Księga Kohelecia 7:20** — **Nie ma bowiem na ziemi człowieka sprawiedliwego, który by czynił tylko dobro i nigdy nie zgrzeszył.** Mamy w sobie fatalną skazę. Nie zdołaliśmy wypełnić Jego świętego Prawa doskonale, dlatego nie możemy się chlubić sami sobą. Nasza chluba może być tylko w Jezusie — w sprawiedliwości Bożej.

To bardzo istotne. W całej Biblii, także w Starym Testamencie, ludzie bojący się Boga nigdy, nawet przez chwilę, nie myśleli o tym, by chlubić się własną sprawiedliwością. I to jeszcze zanim objawiła się doskonała Boża Sprawiedliwość — Jezus — na ziemi. Jeśli

przejrzemy karty Starego Testamentu i spojrzymy na wszystkich sprawiedliwych, którzy bali się Boga, nie znajdziemy ani jednej historii, w której ktoś staje przed Bogiem i mówi: „Spójrz na mnie. Jestem wspaniały. Zastępuję na Twoją uwagę. Zastępuję, by odziedziczyć Królestwo Boże.” Takich słów nie znajdziemy — przeciwnie, znajdziemy ich całkowite przeciwieństwo.

Przytoczę kilka przykładów. Król Dawid był jednym z najsprawiedliwszych ludzi, jacy kiedykolwiek żyli. Sam Bóg powiedział o nim: „**Znalazłem Dawida, syna Jessego, człowieka według serca mego, który spełni we wszystkim moją wolę.**” (**Dzieje Apostolskie 13:22**). Dawid stał się miarą, do której porównywano wszystkich królów Izraela — czy chodzili jego drogami, czy też nie. Był to człowiek niezwykle oddany Bogu. Postuchajmy jego słów: **Psalms 16:2 — Rzekłem do Jahwe: Boże, Tyś moim szczęściem!**

Sam Bóg poświadczył o sprawiedliwości Dawida, mówiąc, że nie odchyłał się ani w prawo, ani w lewo — z wyjątkiem sprawy Uriasza Chetyty. A jednak Dawid sam wyznał, że całe jego dobro, cała jego wierność i jego chodzenie z Bogiem były niczym poza samym Bogiem. Dawid wyrażał całkowitą zależność od Boga Izraela. Nie miał żadnych złudzeń co do tego, skąd pochodzi jego siła i sprawiedliwość.

Psalms 31:2 — W Tobie, Jahwe, ufność pokładam, niech nigdy nie będę zawstydzony! W sprawiedliwości Twojej wybaw mnie!

Zauważmy — Dawid nie mówi: „Wybaw mnie przez moją sprawiedliwość. Spójrz, jaki byłem dobry. Zastępuję na to.” Mówi: **W sprawiedliwości Twojej wybaw mnie!** A tą sprawiedliwością jest Jezus. Nawet król Dawid został zbawiony dzięki krwi Jezusa — Baranka, który był przeznaczony jeszcze przed stworzeniem świata na ofiarę przebłągalną za całą ludzkość.

Psalms 71:16 — Opowiadać będę o wspaniałych dziełach Pana; Twoją tylko, Jahwe, sprawiedliwość chcę opiewać.

Paweł, pisząc do Rzymian, podjął ten sam temat: „Gdzie więc chluba?” — Czy w Prawie? Czy w uczynkach? Czy w naszej własnej sile? Nie — nasza chluba jest w Panu Jezusie. „Wspominać będę sprawiedliwość Twoją, tylko Twoją.” To jest nasza chluba.

To, co Paweł wyraził w swoim liście, było już wcześniej wypowiedziane w Starym Testamencie przez niezwykłych ludzi, takich jak król Dawid.

Powiem teraz coś bardzo istotnego, więc proszę — postuchajcie uważnie. Chciałbym zagłębić się w ten temat szerzej, ale dziś nie mamy na to czasu. Niektóre z najbardziej wzniosłych i niezwykłych wypowiedzi o Prawie, jakie kiedykolwiek pojawiły się w Piśmie, wyszły właśnie od króla Dawida. To, w jaki sposób Dawid opisywał piękno i znaczenie Prawa, jest po prostu zachwycające.

Dawid mówił o Prawie w sposób pełen czci i uwielbienia. Poddawał się mu, pragnął go, chodził w nim i przestrzegał go.

Mimo że Dawid kochał świętą prawdę Boga i Jego Prawo, mimo że robił wszystko, by je wypełniać i w ten sposób podobać się Bogu — nigdy, ani przez chwilę, nie stanął przed Bogiem, mówiąc: „Spójrz na mnie”, jakby miał się chlubić własnymi uczynkami wynikającymi z Prawa. Jego jedyną chlubą był sam Bóg.

To nie jest zjawisko nowotestamentowe, o którym pisał apostoł Paweł. To jest cecha ludzi sprawiedliwych, bojących się Boga, obecna w całym Piśmie od samego początku.

W **Księdze Izajasza 54:17** A ich sprawiedliwość pochodzi ode mnie - mówi Jahwe.

Jako mężczyźni i kobiety Boży musimy jasno rozumieć, że nasza zależność jest całkowicie oparta na Jezusie. Nie ma innej drogi. On jest drogą, prawdą i życiem (Jana 14:6).

Zakończę słowami z **Księgi Przysłów 20:9** — **Któż może powiedzieć: Oczyszcilem serce, jestem wolny od grzechu?**

To pytanie retoryczne — odpowiedź brzmi: nikt. Nie ma człowieka, który urodził się na tej ziemi i mógłby powiedzieć: „Jezu, odsuń się, poradzę sobie sam. Sam oczyszczę się z własnego grzechu.”

Potrzebujemy Zbawiciela. Potrzebujemy prześlągania. Potrzebujemy przebaczenia.

Niech Pan Jezus, który przez swoją krew daje nam to cenne prześląganie, błogostawi wam i was strzeże.

KONIEC ODCINKA 41